

Se gîdea în continuare la Nathalie, ciudata doamnă Sabin-Levesque, intuind că știa mai mult decît îi spusese.

Se întoarse la birou, la pipele lui, aprinse una și se apropie de ușa care dădea în biroul inspectorilor. Lapointe bătea la mașină. Janvier privea pe fereastră. Lucas vorbea la telefon.

— Janvier, Lapointe! Veniți amîndoi în birou la mine!

Odată cu înaintarea în vîrstă, Janvier începuse să facă și el burtă.

— Ești liber, Janvier?

— N-am nimic important în momentul ăsta. Am terminat cu tînărul hoț de mașini.

— Ai curaj să-ți petreci noaptea afară?

— De ce nu?

— Te vei duce, imediat ce poți, pe bulevardul Saint-Germain și vei supraveghea numărul 207bis. Dacă femeia ale cărei semnalmente ți le voi da iese din imobil, o urmărești. Ar fi mai bine să ai la dispoziție o mașină. E brunetă, destul de înaltă, foarte slabă, cu o privire fixă și ticuri nervoase. Dacă părăsește casa, o va face probabil pe jos, deși are un șofer și două mașini. Una e un Bentley și cealaltă un Fiat. Spune-i lui Lourtie să vină să te schimbe mîne-dimineață și transmite-i toate instrucțiunile.

— Cum e îmbrăcată?

— Când a fost aici, purta o haină de blană, probabil de vizon.

— Bine, șefule.

Janvier ieși, iar Maigret se întoarse spre Lapointe.

— Și tu? Nimic nou?

Lapointe roși și biigui, fără să se uite în ochii lui Maigret:

— Ba da... Un telefon. Acum câteva minute.

— De la cine?

— De la femeia din dimineața asta.

— Ce voia?

— Întîi a întrebat dacă sînteți aici. I-am răspuns că nu. Mi s-a părut beată criță. „Atunci cine e la telefon?” a insistat ea. „Inspectorul Lapointe.” „Tinerelul care nota dimineață tot ce ziceam eu?” „Da.” „Ei bine, spune-i din partea mea comisarului să-l ia naiba! Și pe tine la fel!”

Apoi Lapointe adăugă, la fel de jenat:

— A urmat un fel de zgomot de luptă. „Lasă-mă, fir-ar să fie...” Probabil că cineva i-a smuls receptorul din mîină, pentru că legătura s-a întrerupt.

Înainte de a părăsi Poliția Judiciară, Maigret îi spuse lui Lapointe:

— Aș vrea să vii să mă iei de acasă, pe la unsprezece, cu o mașină de-a noastră.

— Mîine-dimineată ?

— În seara asta. Vreau să-mi vîr nasul în cîteva localuri de noapte.

Doamna Maigret îi păstrase heringii după care saliva și comisarul se delectă cu ei în timp ce urmărea distrat știrile la televizor. După expresia feței, soția lui ghicea că ancheta în curs nu era una obișnuită și că îl preocupa, că făcea din ea aproape o problemă personală.

Și era adevărat. În ziua aceea, o zi de 21 martie călduță și senină, se cufundase într-o lume care îi era străină; se pomenise în fața unui tip de femeie cum nu mai întîlnise și care îl deruta.

— Să-mi pregătești un costum negru, cel mai bun.

— Ce s-a întîmplat ?

— Lapointe vine să mă ia la unsprezece. Trebuie să vizitez cu el două-trei localuri de noapte.

— Asta o să-ți mai schimbe gîndurile, nu ?

— Dacă mi-ar putea aduce răspunsuri la întrebările pe care mi le pun...

Instalat într-un fotoliu, moțai în fața televizorului și, la zece și jumătate, soția îi aduse o ceașcă cu cafea.

— Dacă va trebui să stai pînă tîrziu...

Întîi își aprinse pipa, apoi bău cafeaua cu înghițituri mici. Pentru el, cafeaua și pipa se potriveau de minune.

Se duse la baie să se îmbospăteze, apoi se schimbă, ca și cum felul cum arăta ar fi putut avea importanță. În fond, se comporta cam ca pe vremea cînd îți puneai un costum dacă mergeai la Operă sau smoching dacă voiai să intri într-un cabaret.

Era unsprezece fără cinci. I se păru că aude o mașină oprind. Deschise fereastra și zări lîngă trotuar una dintre mașinile negre ale Poliției Judiciare și o siluetă înaltă.

O sărută pe doamna Maigret și se îndreptă spre ușă, morocănos, dar, în fond, foarte mulțumit că nu era directorul Poliției Judiciare.

— Să nu mă aștepți cumva.

— Nu-ți fie teamă. Mi-e somn.

Aerul nu era prea rece și luna se ridica deasupra coșurilor. Multe ferestre erau încă luminate, iar unele fuseseră lăsate chiar deschise.

— Unde mergem, șefule?

Maigret scoase din buzunar plicul vechi pe care notase adresele găsite în cartea de telefon.

— Știi *Le Chat Botté*?

— Nu.

— E pe strada Colisée.

Urmară, pe Champs-Élysées, coloana dublă de mașini cu farurile aprinse, printre șirurile de firme luminoase. În fața cabaretului, un portar

galonat ca un amiral îi salută militărește și le deschise ușa în două canaturi. Trecură de draperiile groase de culoare roșie și lăsară pardesiele și pălăriile la garderobă.

Pianistul își plimba la întâmplare degetele pe clape, chitaristul își acorda instrumentul și nimeni, deocamdată, nu se ocupa de contrabas.

Sala era roșie. Totul era roșu : pereții, tavanul, garnitura de scaune, de un roșu bătînd în portocaliu care, pînă la urmă, nu era agresiv, ci mai curînd vesel. Barul însă era din stuc alb și barmanul ștergea paharele, rînduindu-le frumos în spatele lui.

Șeful chelnerilor se apropie de ei fără prea multă convingere. Poate îl recunoscuse pe Maigret ? Sau poate că cei doi nu arătau ca doi clienți serioși ?

Comisarul făcu un semn negativ și se îndreptă spre bar. Trei femei erau așezate la mese diferite, iar la o alta, un cuplu părea că discută. Era prea devreme. Animația avea să înceapă abia pe la miezul nopții.

— Bună seara, domnilor. Cu ce vă servesc ?

Barmanul avea părul alb și un aer distins. Îi privea cu o indiferență prefăcută.

— Presupun că nu serviți bere.

— Nu, domnule Maigret.

— Dă-ne orice.

— Dry Martini?

— Bine.

Una dintre femei se așeză pe un taburet, la bar, dar barmanul cu părul alb îi făcu un semn ușor și femeia se întoarse la masă.

După ce le umplu paharele, barmanul întrebă:

— Ați venit cu o treabă?

Maigret zîmbi.

— Da, recunosc el. N-am venit aici să ne distrăm, dar nici să vă facem neazuri. Caut o informație.

— Dacă pot să v-o dau, o voi face cu plăcere.

Între ei se stabilise un fel de complicitate. Lui Maigret îi era însă greu să descrie un om pe care nu-l văzuse niciodată.

— De statură mijlocie, poate puțin mai scund. Patruzeci-patruzeci și cinci de ani, deja cu burtă și grăsuț. Un păr blond care începe deja să se rărească și o față bucălată. Se îmbracă cu mult gust, aproape întotdeauna în tonuri de bej.

— Îl căutați?

— Aș vrea să dau de urma lui.

— A dispărut?

— Da.

— Ce delict a comis?

— Nici unul.